

Hoț de vreme

Bragagiu

În furțișaguri de secunde
Hălăduiesc încet prin vreme
Răpindu-le din când și unde
Din inimă înspre extreme.

Nu le trăiesc pe calea vie
Să le păstrez la anevoie
Durerea când va fi să vie
De-a mă-njosi cu o nevoie.

Mai știi, în timpul mai cuminte
Cu-apucături de meditații
Mi le-oi lua iar din aminte
Să le propun în inspirații.

Și nu m-atinge nici o frică
Cum și în ce fel sunt păstrate -
Gospodăria nu se strică
De-n ea prea multe-s adunate.

Mai șlefuiesc traiul cu furtul
Lăsându-l înțelept în urmă,
Iar porțiunea întreruptă
Doar în nimicuri iar se curmă.

Și duc o viață chiar perfectă
Tot câte-oleacă, câte-oleacă,
Iar vremea numai mă suspectă
Că eu o fac tot mai săracă.

Mi-s plini toți sacii din cămară,
Dar să-i socot nu am putere:
Alung lumina de afară
Să-i țin ascunși de-orice vedere.

Sunt încântat așa de sine
Nemulțămît de clipe care
Vor să se piardă prin senine
Visându-și aripi fiecare.
Victor Bragagiu